

Szekeres Mária

útjaid most fénylenek...

Uram, útjaid most fénylenek.
Távolba néznék, nem lehet.
Visszanéznék, nem érdemes.
Útjaid mégis úgy fénylenek!
Magas az Ég, és szüntelen
emelkedik előttem a Kereszt,
mely most fénylőn béketelt.
Útjaid most hogy fénylenek –
tengert hasító erőd felett.
A pillanat megáll, megakad,
míg utamra szólít szelíd szavad.
E béke talán társam marad,
mikor újra sötétben zuhanok
Eged alatt...

Most...

Most egy vakult tekintet
egedet kutatja, Uram.
Arcod földi göröngyök
fedik el makacsul előlem.
Csak a hit, hogy itt vagy,
ebben is itt vagy, és hallod,
igen, hallod szívem dobbanását,
csak valami józan elgondolás
vagyok most, és a Hold fénye
esendően zuhan az ablakon
keresztül álmatlan éjszakám
izzadt párnáira.

Márták és Máriaik?

az égen végtelen, örök mosoly.
az Idő vibráló napsugár, eloszlik,
majd újra kél...
súlyos kérdőjel - magam - áttetsző tekintet:
élek. gondolkodom.
légydongás és csend...
közelemben szüntelen tevékeny élet,
munka és öröm öntudatlan... valóság?...
én csak Arcod kutatom, kezem kész
csendes munkára is, ha megtalálom...
hogyan vezetsz? hol akarsz látni
Márták szüntelen munkazajában?
ragyogj fel megalázottságomon...